

Този миръ не трая твърдъ дълго: Сирия се подигна противъ поитисничеството на Ибрахима и повыка на помощъ Турцытъ. Двѣтъ войски още веднажъ са посрѣщнахъ при брѣговетъ на Ефратъ и, подиръ много безплодни опытанія за споразумение, между тѣхъ са захванъ страшна битва, въ която побѣди пакъ египетскыя пълководецъ. Той са впусна въ вѣтрѣ въ турскытъ владѣнія, когато новы заповѣди отъ баща му го задържахъ. Караманія бѣше отворена на египетскытъ войски, които са расположихъ въ Марашъ и Орфа; Кютая тѣ оставихъ по настоятелнытъ исканія на единъ френскы пратеникъ.

Въ туй врѣме Махмудъ 2й умрѣ, Юлія 1839. Той бѣше голѣмъ человекъ, умень и такъвъ прѣобразователь, който разбираше, че вѣтрѣшнытъ безконечны борбы на Държавата не ще са прѣкъсатъ, додѣто образованьето не проникне въ сърдцето на цѣлыя народъ.

Той първый имѣ мъдростята да проповѣда равенството прѣдъ законытъ и да покровителстува райтъ-Христіане. Нему приписватъ тѣзи добры думы: "Моитѣ намѣренія сж таквыи, щото Турцытъ да бждѣтъ Турцы само въ джаміята, каквото и Христіанетѣ да бждѣтъ Христіане само въ чрквытъ си, а Еврентѣ да бждѣтъ Евреи само въ съборищата си. Вънѣ отъ тѣзи мѣста азъ искамъ всичкытъ да бждѣтъ равны, всичкытъ да са ползувжтъ отъ сжщытъ политическы правдыны и отъ моето отеческо покровителство."

Неговата неуморна дѣятельность бѣше за чудо. Той не са запрѣ прѣдъ никаквы спѣнки и въ най-лошитѣ бѣркотѣи не прѣстанѣ да продължава прѣобразованіята си. Пжтищата, пощытъ, кариантинытъ и другытъ неговы наредбы свидѣлствувать до колко той е былъ внимателенъ къмъ ползата на Държавата. Той е първый отъ Султанытъ, който опрѣдѣли постоянны посланницы въ Лондонъ, въ Парижъ и въ Виенна.

Старытъ Турцы гледахъ на тѣзи прѣобразованія като на кошуństwo, а улымытъ до толкози бѣхъ недовольны отъ тѣхъ и отъ виновника имъ, щото не прѣпущахъ случай да